

Nicolae VASILE

Evadare în Cetatea Soarelui

**Io, Soare,...
nu doar sursa caldelor veri,
ci stăpânul întregii zări,
către voi, pământeni,
ce-ntre voi nu vă mai suportați,
nici în cer nu fi-veți salvați!
Cei care vă iubiți,
în Cetatea mea
sunteți mereu bineveniți.**

**Timpul parcă nu mai există,
ca ceas, am o inimă de aur,
cândva, plină cu sânge de taur.
Porni-vom la drum cu smerire
și iubire, sperând la nemurire.**

**Să mă iei cu tine-n zbor,
strigam eu convingător,
știind că mușchii nu mai vor,
să mă lipesc de tine,
să mă topesc de bine!...**

**O rază din Soare,
o scară mult mai mare,
s-a pogorât din înălțare
și s-a unit cu noi,
urmând cărarea ei,**

**fi-vom ca niște zei!...
Nu mai avem ochii vieții,
dacă-am fi fost pe Pământ,
ne-am fi lovit de toți pereții.
Am cerut sprijin, în șoaptă,
poate cineva grija ne-o poartă,
am strigat apoi după ajutor:
noi doar suntem orbi,
nu hrană pentru corbi!...**

**Într-o beznă de nepătruns,
doar pădurea ne-a răspuns,
cu un timid foșnet de frunze
ce parcă se voia ascuns.
O adiere blândă venea din față,
dându-ne oarecare speranță.**

**Cu gândul ca să-ți fac pe plac
și ghiociei cosmici să nu-i calc,
ascunși sub frunzele stelare,
abia așteptau să-i culeg din cărare.
Ca semn cât de mult te iubesc,
plănuisem să ți-i dăruiesc.**

**Ei, bine, și în cosmos,
iubirea trebuie întreținută,
o floare mereu o ajută.
Când îți plouă în suflet
cu tristețe și suferință,
caută-ți singur o bucurie,
ca umbrelă, cu credință!...**

**Cobor adânc în mine,
pentru a-mi lua timpul
de a fi mai mult cu tine,
apoi adun roua universului,
care să ne răcorească,
după o contopire cerească.**

**Voiam cu îndârjire,
să te umplu de fericire,
să-ți scriu o poezie,
cea mai frumoasă,
ca să te simți ca acasă.
Versurile ajută iubirea,
o leagă cu nemurirea.**

**Începusem, cu ardoare,
urcușul spre iubitul Soare.
Soare prețios, Soare de aur,
al buclelor de lumină faur,
la, lala, lalala, lalalala,
lalalalalalalalalalalalala,...
acasă,
Brâncuși, de zor, te cioplea,
te cioplea, te cioplea, te cioplea,...
pe buric ți-a căzut o stea!...
După secole de dorință,
te-am dezbrăcat, cu credință,
mi-am aruncat hainele, în grabă,
nu mai aveam cu ele altă treabă.**

**Dar, ne-am apropiat prea mult
și ne-am transformat în gând,
departe de Pământ.**

**Pulbere de stele am devenit,
cu ploaia pe Pământ am revenit,
iubirea noastră din nou a rodit.
Semănat-am celule de iubire,
venite din tine și din mine.**

**Din noi am dat
tot ce aveam mai bun,
grăunțe de iubire,
furnicile ducă-le-n cârcă,
dacă acestea mai trăiesc, încă.**

**Of, timp rebel, timp rebel,
un du-te-vino tembel,
cicluri infinite într-un hău,
spiritul nostru în neantul tău,
noi niciodată nu vom avea
ceva din veșnicia ta.
Dar, nici nu vom fi sacrificați,
nici noi doi, nici toți ceilalți.
Regretul de a fi trăit în zadar
va muri în noi și vom renaște,
iar și iar, și iar, și iar!...**